

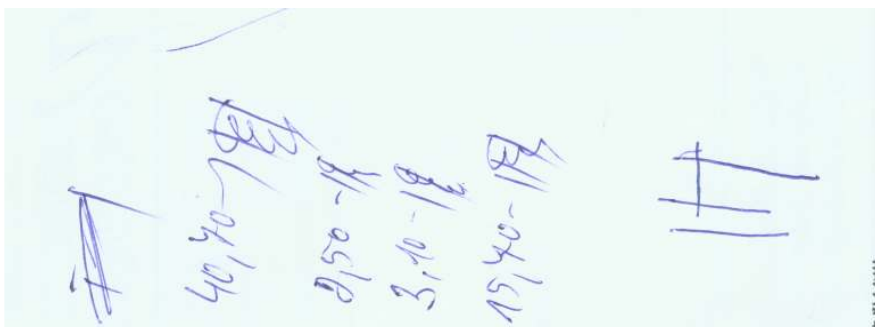
HELL'S TOUR +

Otevírání cest

1996

Otevírání cest 96

No a je to tady dnes máme 22.3. 1996 a začíná první letošní výprava. Konečně! Většina z nás už totiž pořádně neví, jak si sednout a jak eliminovat nutkání jet se někam projet. Ale to teď skončilo. Odjíždíme. Je pod mrakem, teplota dosahuje neuvěřitelných 10°C a tudíž nebrání v průchodu příjemným věcem. První letošní výjezd povede k Michalovi na chalupu a bude se pohybovat někde po dalekém okolí. K místu noclehu se tentokrát pokusíme dostat maličko jinudy, než jsme zvyklí. Pojedeme tedy přes Malešice na křižovatku s Průmyslovou, pak odbočíme doleva na Dubeč, Královice, Křenice, Strašín, přejedeme výpadovku z Říčán u Vojkova a pak už normálně. Tolik plán. Nutno podotknout, že jsme se ho i drželi. Mělo to spoustu výhod. Tak například jsme potkali jen velmi málo aut. Ale taky to mělo nevýhody. Třeba tu, že jsme si zajeli a ztratili spoustu času. Ale to nám v zásadě nevadí. Ještě jedna maličkost nám překáží v plynulosti jízdy. Blanka je trošku nastydlá a neustále kňučí, že nemůže dýchat a podobně. Stejně však jedeme. Stmívá se. Zastavili jsme na křižovatce v obci Sluštice, protože ze zdejšího značení si nejsme jisti kudy dál. Zatímco Michal hledá v mapě, já lovím v báglech a vytahuji tyčinky Mars (pro den, který trvá 25 hodin). Tajně však doufám, že tolik času pro dnešní dojezd potřebovat nebudeme. Pokračujeme v cestě. Setmělo se. Máme zapnutou výstrahu a ujíždíme tmou. Jede se v podstatě dobře. Tedy až na Blančino vrčení, skuhrání, kvílení a rádoby tiché nadávání. Projeli jsme Vojkov a jíždíme do Svojetic. HOSPODA! Zastavujeme a jdeme na večeři. Je krátce po osmé hodině. Mají tu teplo, tři jídelní lístky (stejně) a na nich šest jídel (každé jiné). Aha, tak jenom pět. To poslední je podpis vedoucího provozovny. I tak si tady dáme večeři. Mně se líbí játra na cibulce s dvojitou rýží, Michal dal přednost kuřecímu řízku.

Kolem deváté pokračujeme v cestě. Teploměr ukazuje 3°C. Tedy žádné závratné vedro. Tma taky pokračuje, tak jedem. Jede se slušně. Blanka už totiž nemá sílu kňučet, tak nás nic nezdržuje. Přijíždíme do Ondřejova. Sjíždíme z náměstí a kousek za místem, kde se asfalt mění v kostky, se z ničeho nic kolem mého kola rozhostila tma a ticho. Cosi se stalo s palubní sítí. Zastavil jsem a začal hledat závadu. Naposledy jsem se před odjezdem hrabal v předním konektoru. A skutečně. Nějaký blbec jsem ho zapomněl přišroubovat a on, potvoráš, toho využil a sprostě se rozpojil. Zasadil jsem ho tedy zpět a zašrouboval. Paluba naskočila a vše pracuje normálně. Jedu dál. A je tu sešup do Chocerad a po něm výstup do Ostředka. Sešup jedu pomalu, protože mi není nejtepleji a kromě toho teploměr před chvílí ukazoval -1°C. A to už jsme v Choceradech, najíždíme na známý kopec a sesedáme. Trochu jsme přes zimu vyměkli a tak jdeme pěšky. Cesta ubíhá klidně, vše se zdá být v naprostém pořádku. Dostali jsme se až na vrchol kopce, nasedli a jedeme poslední část dnešní etapy. Sjíždíme do Ostředka, odbočujeme k chalupě, zajíždíme dovnitř a ... je 23 hodin. Podnikáme příjezdová opatření a jdeme spát.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
OSTŘEDEK	40,0	51,2	51,2	12,3	-1-10

Ráno 23.3. sobota

Budíme se kolem desáté. Je příjemné probudit se v teple. Zvolna vstáváme, snídáme a bavíme se o tom, kam že to dneska pojedeme. Vybrali jsme si Blaník. Usoudili jsme totiž, že je třeba zkontrolovat, zda rytíři tam dřímající ještě spějí a zda se náhodou neodkopali během dlouhého spánku. Cesta povede Mariánským údolím do Divišova, odtud do Vlašimi a pak skrz Louňovice k Blaníku. Tak tolik teorie. Krátce po jedenácté odjíždíme.

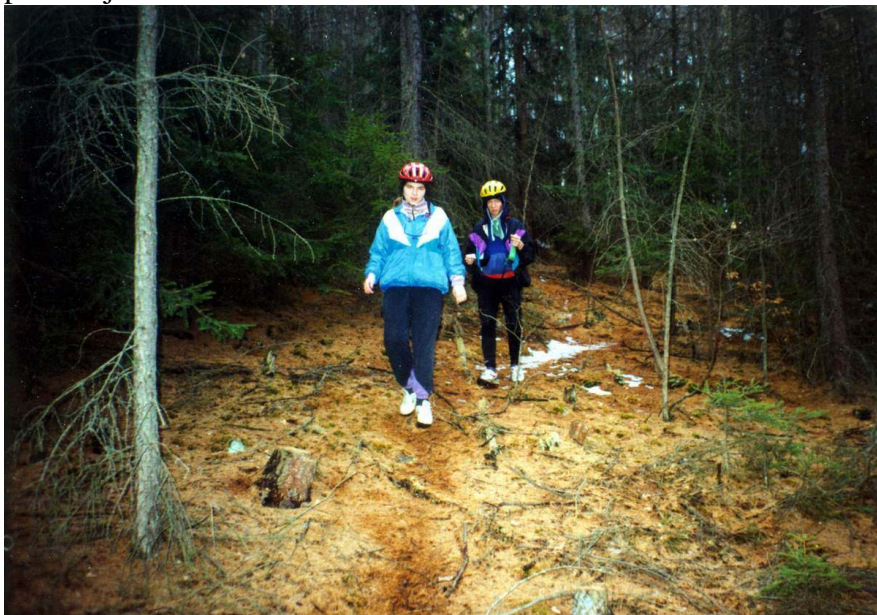
Je docela hezky, teplota vylezla na 10°C a vůbec je příznivo. Jedeme pomalu, v klidu, pozvolna, krátce – nemá to chybu. Přijíždíme do Vlašimi. Chce to oběd. Ještě před vjezdem upozorňuji ostatní, že Vlašim je blbě a vymaštěné město. Nevěřej mi. Projíždíme centrem a zastavujeme u každé hospody. Mají buď zavřeno, nebo nevařej. Případně mají ceny, jejichž výše hvězd se dotýká. Až najednou je tu malý panelákový hotel a zde se dá najíst, dobře tedy. Poobědvali jsme a jedeme dál. Je svěží odpoledne. Chviléma svítí slunce, zkrátka je to skvělé. Krajina kolem je kopcovitá a Blanka podlehla dojmu, že jedeme pořád jen do kopce. Těžko se jí vysvětluje, že bude hůř. A to jsme již v Louňovicích p.B. a blížíme se k hoře. Na parkovišti jsme usoudili, že bude lepší odvézt kola někam do roští, uvázat je tam a dál pokračovat pěšky. Začali jsme s přesunem do roští. Teď nastalo to slibované „hůř“. Je

to tu hodně do kopce, v cestě leží kusy stromů, klouže to tu a vůbec je to moc fajn. Zvlášť se nám líbí sníh, kterého tu je nějak víc. Po úspěšném zaparkování

pokračujeme pěšky. Kromě již dříve nastíněného terénu tu převažuje sníh.

Vyškrábali jsme se až k rozhledně a z tabulky, která zde visí, jsme se po dosažení času výstupu dozvěděli,, že patříme do skupiny turistů, kterým je nad 80 let. To není špatné, že?

Přečetli jsme jim tu všechny cedule a nápisy a protože je rozhledna zavřená, zvolna sestupujeme. Jestliže cesta vzhůru byla hrozná, pak cesta dolů je ještě horší. Sněhu je opravdu hodně a pod ním leží vrstva loňského listí. Báječně to klouže. Začíná se stmívat. Dorazili jsme ke kolům, vyprostili je ze zajetí roští, dovedli je na parkoviště,

nasedli na ně a jedem. Je tma. Jede se docela dobře. Kolem nás tu a tam projede auto, což hodnotíme jako krajně rušivý jev, ale jinak to jde. Před vjezdem do Vlašimi začal mít Michal problémy přehazovačkou, později i s řetězem. Nějak se to podařilo opravit a pokračujeme v cestě. Já mám trochu potíže s plusovou baterií. Hlídač napájení každou chvíli ohlásí nízké napětí a odpojí mi co se dá. Půjčil jsem si dynamo od Blanky s bláhovou nadějí, že se mi povede baterii oživit. Výsledek se brzy dostavil. Poškodil jsem si plášť.

Jedeme dál. Pořád se jede skvěle. Za nějaký čas zastavujeme za účelem sežrání části zásob. Místní obyvatelé na nás koukají z okna a nejspíš nevěřej. No dobře. Nebudeme je moc dráždit a pojedem. Je to zvláštní, ale pořád je tma. Přestože je někých skoro deset hodin. Blanka vznesla dotaz na zbývající kilometráž. Dostala standardní Hell's odpověď: 15. Později se přiznala, že tomu skoro věřila. Nyní je však příjemně překvapena, že vjždíme do Ostředka. Dojeli jsme do chalupy, podnikli příjezdová a noční opatření a připravili si večeři. Palačinky. Moc palačinek... Dojedly jsme a plni zážitků a palačinek zalezli.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
OSTŘEDEK	55,0	188,0	66,0	13,7	+2-10

Ráno 24.3. neděle

Probudili jsme se nezvykle brzy. Hodiny ukazují 8:20. Vstáváme a pokoušíme se vymyslet co dál. Jako jeden z prvních bodů se pokusíme nasnídat. Pak by nebylo od věci zabalit a nachystat se k odjezdu. Chceme vyrazit brzy, protože Blanka má být v 18 hodin doma. Naštěstí to není daleko, tak to snad nějak zvládnem. Připravujeme snídani, balíme a při pohledu ven je jasné, že zase nepůjde všechno tak, jak jsme si vysnili. Ona totiž venku panuje taková maličká průtrž mračen. I nadále však pokračujeme v odjezdových přípravách. V půl dvanácté je vše hotovo a my už jen čekáme na konec deště. Když tento nenastal ani v půl druhé, vydávám pokyn k výrobě oběda. Tento sestával z polotovarů na vytvoření hamburgerů, rýže a spousty kečupu a hořčice. Výrobnímu podniku MI-BLA (Michal – Blanka) co nejhlasitěji děkuji. Během příprav stravy přestalo pršet. Ne na dlouho. Sotva jsme dojedli, rozpršelo se znovu. No to jsme teda rádi! Čekáme. Před půl třetí musíme ukončit pobyt zde a vydat se deštěm k domovu. Touto dobou máme šanci dojet včas. Loučíme se a připravujeme kola k jízdě

a vyrážíme do deště. Neprší moc, ale je to otravné. Pojedeme trochu jinudy, než obvykle. Slibujeme si od toho, že to bude sice delší, ale méně do kopce. Jede se mizerně. Padající voda, nízká teplota, kňučící Blanka a poruchy na kolech, které se projevují s nebyvalou rasancí. Když už jsme u těch poruch, je úplně neuvěřitelné kolik času jsme věnovali přípravám a přesto, nebo možná právě proto, nás technika zlobí a vymýšlí si. Michal má už od včerejška neskutečné potíže s řazením, mě opouští plusová baterie, čímž je na odchodu celá palubní síť, kromě toho jsem včera na Blaniku zle poškodil držák praporce, Blance zhasla polovička zadní stopky a nejde jí zařadit nejmenší táč, a vše se postupně zhoršuje. Projeli jsme Chocerady, Poddubí, Kaliště, Turkovice. Máme za sebou kolem dvaceti kilometrů. Přestává pršet. Aspoň že tak. Před Mnichovicemi Blanka zastavuje a tvrdí, že už vůbec nemůže. Né, že bych jí chtěl lichotit, ale vypadá opravdu hrozně. Budí dojem, že polkla nafouknutý balónek, pod očima má kruhy, že by se na nich mohla houpat. Mimo to kašle a prská. Krátce odpočíváme a pak pokračujeme v návratu. Mnichovice, Všestary, Říčany. Je krátce před šestou. Zastavili jsme u telefonní budky a Blanka podává domů zprávu, že s největší pravděpodobností doma do šesti nebude. Náhradní termín sedm hodin. Jedeme. Kolovraty, Uhřetěves, Netluky, příšerným bahnem a kalužemi do Dubče. Je právě sedm hodin. To je jediný údaj, který mi na palubě zůstal. Vše ostatní včetně načítání kilometrů nepracuje. Jedeme dál. Štěrboholy, Kyje, Malešice, Žižkov. Přijíždíme ke stadiónu nezvykle unaveni s hodinovým zpožděním, ale velmi rádi.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	45,0	172,2	54,1	13,4	+2-9

Účast: 3 jezdci – Blanka, Michal a moje maličkost Dig.
Oficiálně přiznaná kilometráž: 172,2 km.

© Hell's Tour_{plus} 1996
Dig & Blk & Msh
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz